

Sygn. akt IV KKN 404/96

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Marek Sokołowski
Sędziowie SN: - Józef Musioł
 - Feliks Tarnowski (spraw.)

Protokolant: Wanda Ciszewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Bogumiły Drozdowskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2001 r.

sprawy **K. S.**

oskarżonego z art. 247 § 1 d.kk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w P.

z dnia 18 października 1996 r., sygn. II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 19 sierpnia 1996 r., sygn. II K [...]

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w R. - Ośrodek Zamiejscowy w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

II. zarządza zwrot na rzecz K. S. kwoty 300 zł wpłaconej tytułem opłaty od kasacji.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 19 sierpnia 1996 r., sygn. II K [...] skazał oskarżonego K. S. na podstawie art. 247 § 1 d.kk przy zastosowaniu art. 54 d.kk na karę grzywny w wysokości 400 zł.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego.

W następstwie rozpoznania apelacji Sąd Wojewódzki w P. wyrokiem z dnia 18 października 1996 r., sygn. II Ka [...] utrzymał zaskarżony wyrok w mocy,.

Wyrok Sądu Wojewódzkiego zaskarżył kasacją obrońca oskarżonego, z
a r z u c a j ą c:

rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść tego wyroku, a mianowicie art. 406 § 2 kpk przez:

1. „zupełnie nierozważenie zarzutu apelacji, że zeznania złożone w dniu 10 kwietnia 1996 r. k-10, przez K. S. przed Prokuratorem w P., które zgodnie z czynem przypisanym przez Sąd oskarżonemu, mają być zeznaniami fałszywymi, nie mają żadnego odniesienia do czynu przypisanego oskarżonemu,
2. niedokładne rozważenie zarzutu apelacji, że zeznania złożone w dniu 10 kwietnia 1996 r. przez K. S. przed Prokuratorem w P., dotyczyły działalności oskarżonego jako kierownika sklepu i koniecznym było uprzedzenie go o uprawnieniach z art. 166 § 1 kpk – czego nie uczyniono,

3. zupełnie nierozważenie zarzutu apelacji, że Sąd Rejonowy w P. nie przeprowadził z urzędu dowodów wskazanych w ust. II B. apelacji, które to zarzuty wskazywały na obrazę konkretnych przepisów postępowania, mającą zdecydowany wpływ na treść wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 19 sierpnia 1996 r.”

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 19 sierpnia 1996 r. i uniewinnienie oskarżonego względnie – przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Wojewódzki w P. wniósł o jej oddalenie, natomiast na rozprawie kasacyjnej Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w instancji odwoławczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest słuszna i zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżony wyrok istotnie zapadł z rażącą obrazą przepisów procesowych. Przede wszystkim Sąd odwoławczy wbrew wymaganiom wynikającym z dyspozycji art. 406 § 2 d.kpk nie przedstawił rzeczowych argumentów, w oparciu o które uznał zarzuty i wnioski apelacji za bezzasadne. Sporządzone przezeń motywy orzeczenia są nader ogólnikowe, pomijają wiele ważnych kwestii podniesionych przez obrońcę oskarżonego, a co więcej nie odnoszą się w ogóle do licznych braków postępowania dowodowego, o których obszernie pisał Autor apelacji.

W rezultacie Sąd Wojewódzki nie zajął stanowiska, ani na rozprawie ani nawet w uzasadnieniu wyroku, co do potrzeby przeprowadzenia dowodu m.in. z akt sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w P., sygn. Ds. [...]. Właśnie w tej sprawie K. S., przesłuchany w dniu 10 kwietnia 1996 r. (k. 10), miał złożyć fałszywe zeznania. Wprawdzie postępowanie karne toczyło się przeciwko W. G., jednak poznanie dalszego toku i sposobu zakończenia

śledztwa było wskazane dla właściwej oceny roli, sytuacji procesowej oraz zakresu ewentualnej odpowiedzialności K. S..

Pamiętać bowiem trzeba, iż był on pytany wprost o przedstawienie okoliczności, które mogłyby w rezultacie stanowić podstawę do przedstawienia mu zarzutu popełnienia występków określonych w art. 30 lub art. 31 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. Nr 29, poz. 245 z późn. zm.).

Charakterystyczne jest, że zarówno opis zarzutu jak i opis czynu przypisanego w sprawie niniejszej zawierają okoliczności, które ściśle korespondują ze znamionami cytowanych występków i za które mógł ponieść odpowiedzialność karną K. S..

W takiej sytuacji, zwłaszcza z uwagi na treść art. 247 § 3 d.kk, niezwykle ważna była kwestia prawidłowego pouczenia osoby przesłuchiwanej o przysługującej jej uprawnieniach. Tym problemem w zasadzie nie zajmował się Sąd meriti, natomiast Sąd drugiej instancji ograniczył się li tylko do konstatacji, iż oskarżony został pouczony o treści art. 166 § 1 d.kpk, nie odnosząc się wcale do wywodów i wątpliwości w tym względzie przytoczonych w sposób rzeczowy w uzasadnieniu skargi apelacyjnej.

Niewątpliwie w każdej sytuacji, gdy może wchodzić w grę obawa przed odpowiedzialnością karną grożącą osobie przesłuchiwanej, należy wnikliwie badać, czy przesłuchanie nastąpiło z zachowaniem obowiązujących przepisów procesowych. Na ten temat wypowiadał się już Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 7 czerwca 1989 r. V KRN 119/89 (OSNPG 1990, nr 6, poz. 53) oraz w uchwale z dnia 20 czerwca 1991 r., IKZP 12/91 (OSNKW 1991, nr 10-12, poz. 46; zob. także glosy; L.K. Paprzycki, *Palestra* 1992, Nr 1-2, s. 95 i Z. Kwiatkowski, *Przegląd Sądowy* 1992, Nr 7-8, s. 134).

W świetle wyżej przytoczonych uchybień zaszła konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w instancji odwoławczej.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Okręgowy winien w szczególności rozważyć i ustosunkować się do wszystkich zarzutów oraz wniosków dowodowych zawartych w apelacji, zaś przy ocenie prawnej czynu przypisanego oskarżonemu powinien mieć na uwadze przedstawione zapatrywania prawne, a nadto uwzględnić złożoną sytuację procesową K. S. w czasie składania zeznań w sprawie Ds. [...] i dokonać dokładnej analizy materiału dowodowego w celu sprawdzenia, czy to przesłuchanie zostało rzeczywiście poprzedzone prawidłowym pouczeniem o treści obowiązujących wówczas przepisów procesowych, a w tym o treści art. 166 § 1 d.kpk.

Swoje stanowisko Sąd ten winien oczywiście uzasadnić zgodnie z wymogami art. 457 § 2 kpk.

Przewodniczący SSN: (Marek Sokołowski)

Sędziowie SN: (Józef Musioł)

(Feliks Tarnowski)

aw
f/jw